

[Ellemann-Jensen]

hed stille det spørgsmål, hvilket perspektiv der egentlig er i den aftale, som de fire partier har indgået, og hvoraf det foreliggende forslag om forhøjelse af momsen er en så væsentlig bestanddel. Der ligger jo ikke det perspektiv, som finansministeren forsøgte at foregøgle folketinget forleden dag, og som han formentlig også har forsøgt at foregøgle sine tre forligspartnere. Der skal mere til.

Situationens alvor understreges yderligere af den kvartalsrapport fra Nationalbanken, som i disse dage er på vej til offentliggørelse, og hvoraf det fremgår, at i dette års første kvartal har underskuddet på betalingsbalancens løbende poster været 7 mia kr. Det er meget, meget mere end i den tilsvarende periode sidste år. Det viser, at selv om statsministeren har kunnet udtale sig optimistisk om den vældige stigning i eksporten, som har fundet sted i årets første måneder, har der været en anden og kedeligere side af sagen, som statsministeren og regeringen ganske har overset, nemlig at importen er steget væsentlig stærkere end eksporten. Dette underskud på 7 mia kr. på betalingsbalancen i årets første kvartal understreger, at udviklingen for øjeblikket tegner langt mørkere, end regeringen søger at give det udseende af, og dermed er den økonomiske politik, hvori momsforhøjelsen indgår, så meget mere utilstrækkelig og så meget mere uheldig i kraft af sin forkerte konstruktion.

Gammelgaard (KF):

En virkning af momsforhøjelsen og det øvrige økonomiske indgreb er ganske sikker: omkostningerne i vore erhvervsvirksomheder bliver væsentligt forøget. Dermed forøges arbejdsløsheden, og dermed gøres der ikke nogen afgørende positiv indsats for at forbedre vort forhold til udlandet – snarere tværtimod.

Nu har vi jo ikke de nøjagtige beregninger fra regeringen, for de er ikke foretaget, men hvis man prøver at se på de tal, man får som resultat af indgrebet, vil jeg vove at påstå, at vi over de kommende 4 år ikke får en forbedring af betalingsbalancen på mere end ca. 4 mia kr. Det vil sige, at vi om 4 år står med et samlet betalingsbalanceunderskud på 20–25 mia kr., og det er en ganske urimelig situation, regeringen og forligspartierne hermed stiller landet i.

Udlandsgælden vil blive fordoblet i løbet af de kommende 4 år. Dette forlig hjælper ikke på noget som helst. Arbejdsløsheden vil stige voldsomt, selv om regeringen agter at ansætte stadig flere hos det offentlige og lade stadig flere gå på efterløn.

Den allervæsentligste skadevirkning af skatteforslagene er, at de giver anledning til et lønpres i vore private virksomheder. De giver anledning til en lønglidning, som for det første forringer vor konkurrenceevne over for udlandet, og som for det andet på ny sætter dem i skammekrogen, som ikke får part i lønglidningen. Det gælder funktionærerne, og det gælder tjenestemændene. Samtidig lægger regeringen her op til i væsentlig grad at besværliggøre forhandlingerne på det private arbejdsmarked – jeg tænker her naturligvis på den næste overenskomstsituation. Man kunne næsten ikke gøre noget værre end at komme med de skatte- og afgiftsforhøjelser, som man her kommer med.

Det værste er, at virkningerne af forliget bliver så små, at man i løbet af ganske få måneder under hensyn til den store udlandsgæld ganske enkelt bliver tvunget til at foretage nye indgreb. Jeg håber, at man efterhånden besinder sig og når frem til, at de indgreb, der skal foretages, skal være af en ganske anden natur end dem, der nu måske vedtages her i dag i folketinget. Det skal ikke være skatter og afgifter. Det skal være større offentlige besparelser, det skal være en stram indkomspolitik, det skal være en generel erhvervsfremmepolitik, og det skal være en forøgelse af den private opsparing, der både begrænser forbruget og fremskaffer den nødvendige risikovillige kapital. Kun på den måde, ved at skabe forudsætningerne for øget konkurrencedygtig produktion og eksport, kan vi forbedre såvel vor betalingsbalance som vor beskæftigelse.

Camre (S):

Folketinget har nu hørt et par af de økonomiske tryllekunstnere, som er i stand til med midler af en ganske anden natur at rette op på den økonomiske balancesituation. Det er, som jeg sagde ved anden behandling, fantastisk; at et par politiske partier, som normalt søger at fremstille sig selv som ansvarlige, når det gælder økonomisk politik, vil føre sig frem her med påstande om, at de økono-